

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatý,
Duši daty,
Wotpoďń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njedžel'ske lopjeno.

Wbudawa ńo kóždu ńobotu w Smolerjez knihiczińczičetni w Budyschinje a je tam ńa ńchwórtlětnu pńchedplatu 40 pń. dostacź.

Okuli.

Prěd. Salom. 7, 3—5.

Njane, ńłote napišma na wulkich kěžach, ńa wscho móžne ńwětnje ńradowanje a ńwjeńelenje we wulkich městach natwarjenych, nam praja, ńchto móžesć tam ńlyńhecź a widźecź a wuźiwacź. A ńańo napišma na drubich kěžach nam praja, ńo ńo woni tam ńtaraja ńa kńornych a czerpjaznych, ńa wopuńczenych a ńanjerodzenych, ńa ńłabnych a ńłarnych, ale nińdže w žanym měscze njeńy žanu kěžu nadesćol, kotraž by to napišmo męła: kěža žalosczenja. To drje pať teho dla niź, dofelź móže kóžda kěža, ńdžež woni pńched krotkim hińcze wjeńeli a ńbožowni w hromadze bęchu, po malej kńwili hižom bycź kěža kńowanja a žalosczenja, pńchetož do wjeczora móže drje hinať bycź, ńacź rano bęńcše. Duź njetrjebaja ńo kěže ń tym napišmom: kěža žalosczenja ńakle wofębje natwaricź, pńchetož jich je tam hižom dońcź na ńwęcze. Wńcħať wěmny, ńo je pńcħes jeneho cźłowjeka ńręch do ńwęta pńcħińcħol a ńmjercź pńcħes ńręch, a tak je ńmjercź a ńorjo a ńubjenństwo na wńcħitkich cźłowjekow ńo pńcħeczińcħcźało, dofelź ńu wńcħitzy ńhręńcħili, a ń tym je žny ńwět ńo ńcžiniť mohł rjez jena kěža žalosczenja. Derje pať tym, kotńiž na tutym ńwęcze jako w kěži žalosczenja ńwoje ńręchi pńńnaja a nad nimi žaruja a žadanje maju, ńo bychu jim ńkńryńta dla ńręchi wodate byle. Tajzy pať trosćtuja ńo teź radzi w tej kěži žalosczenja, kotraž nam w tutym cźańu ńańo ńwoje durje wotewri, to je w žyřkwi, ńo bychu ńpominali na tón wulki wopor, kotńyž

je ńkńryńtuń pńcħińcħel ńa ńańcħe ńręchi, pńcħetož pńcħes njeho cħzemy tola ńbožni bycź. Duź nam teź wjeteńcħi wuźitiť pńcħińcħe, ńo w tutym ńwjatym pńńnym cźańu kńodžimny do kěže žalosczenja ńacź do kěže ńradowanja, a duź ńo prafchamy,

1. ńcħto dħa namaťamy w kěži žarowanja, a
2. ńcħto dħa namaťamy w kěži ńradowanja?

W kěži žarowanja namaťamy a widžimny kńoz wńcħęch ludži, kaź nam to předať Salomon praji ń tymi ńłowami: lępje je, do kěže žalosczenja kńodžicź, dyžli do piwneje kěže, pńcħetož w tamnej je kńoz wńcħęch ludži, a žiwy wofńje to ń wutrobje. Cźęlny a ńwětny cźłowjek drje njekńodži radny do kěže, ńdžež woni pńłakaja a žaruja, ale radzi tam, ńdžež woni ńo ńmęja a ńwojeho žiwjenja ńo ńwjeńelujaja a du ńłajnje ń pucza temu wńcħemu, ńcħtož jeho na ńmjercź a row dopomina. Wón ńo ńmęruje ń tym, ńo ńrudnym ńawońtajenym na ńwonkowne wafńnje ń listom ńwoje džęłbracze wopofaže, jeno ńo njetrjeba ńam do žarowanńcħeho doma ńicź, ale ń tym pńcħińcħe ńo wón ńam wo to žohnowanje, kotrež móžesć teź ń kěže žalosczenja ńobu wńacź, wo to žohnowanje, ńo widzi tam kńoz wńcħęch ludži a wopomina, ńo teź ńam wumrjecź dyrbi a ńo móže teź jeho žiwjenje dońoniane bycź po malej kńwili.

Je tón njeboćicziťki, kotreħož dla do žarowanńcħeho doma džemy, młody ńolź abo młoda ńolza, dħa dyrbinny tola tam ń wutrobje bracź, ńo teź młodońcź a ńłrowońcź pńched ńmjercžu njeńwarńuje, ale ńo móže teź młody cźłowjek we ńwojich najlępscħich lętach ńmjercze rubjenństwo bycź ńa mału

chwili. Běsche tón njebozcizki, kotremuž poslednju czeleč wopokasachmy, bohaty a šnano na dobo nahramny cźlowjeſ, kiž mējeſche ſwoje najwjetſche wjeſele jeno na pjenjeſach, dha dyrbimy tola tam ſ wutrobje bracz, ſo tón najbohatschi wot wſcheho ſwojeho wulkeho bohatſtwa a ſamoženja nicžo njemōže ſobu wſacz, khiba ſmjertnu draſtu a wuſke wobydlenie, mjenujzy kaſchcz. Běsche njebozcizki, pſchi kotrehož kaſchczu ſtejachmy, cziſcže ſwētny cźlowjeſ, kiž nicžo njeſnajefche, khiba ſwoje ſemiſke powołanje a ſwētno ſwjeſelenje, kiž mējeſche drje teſ hiſchcže wſchelake prijōdkwſacza na pſchichodny czaſ, dha tola tam widžachmy, ſo je tola jara njewēſta tuta ſemja, na kotrejž chyzſche tamny po ſwojej myſli hiſchcže wjele lēt pſchebnywacz a ſwojeho žiwjenja ſo wjeſelicž. Nēhdy běſche ſebi bohaty knjeſ jara rjany dom natwaril a ſwonka a ſnutska najkraſniſcho wuhotował, a jaſo jōn nētko ſwojim pſcheczelaſ pokajowaſche a ſo jich wopraſcho, kaſ ſo jim tutōn dom lubi, dha wſchaſ wſchitzy jehō poſhwalichu, ale jedyn djeſche ſ njemu: Ty paſ ſy tola cziſcže ſapomnił, te durje ſatwaricž, ſ kotrymiž budža teſ tebe won njeſcz po dolhej abo malej chwili. Duž njeſapomnił tola ženje, ſo wumrjecž dyrbimy a ſo na tym ſwēcže wobſtajneho mēſta nimamy, wſcho jene, hacž mōžemy tudy bydlicž w rjany domje abo w žarowanſkim domje widžecž kōnz wſchitlich ludži. Duž je nam wužitne, haj wužitniſche, ſo kłodžimy teſ do žarowanſkeho doma hacž do doma ſradowanja.

ſ wēſtoſczu njechamy niſkomu wobaracz, ſo ſwojeho žiwjenja wjeſelicž, pſchetož kōždy je radſcho wjeſelny hacž ſrudny. ſ wēſtoſczu popſchejemy kōždemu wjele wjeſela w jehō domje a ſwōjbe ſa wutrobu a žiwjenje, ale to dyrbimy tola teſ wopomnicž, ſo dyrbimy ſo wjeſelicž na prawe waſchnje. Kōžde wjeſele, kotrež wužiwamy, dyrbi nam tola wofichewjenje, natwarjenje, poſhynjenje na nowe dželanje a prōzowanie pſchinjeſcz, niž paſ puſtu głowu, prōſnu mōſchnicžu, womaſane ſwēdomnje. Na kōžde ſwjeſelenje dyrbimy teho knjeſa teſ proſnycz, kaž wuczōbnizy jehō nēhdy proſchachu na ſkananejſki kwaſ. To paſ njeje tola prawe ſwjeſelenje, hdžež woni w nozach ſedžo jeno pija a hraja po tym heſle: Jēdžmy a pijmy, pſchetož jutſje ſmy my mormwi! To tola njerēka, žiwjenje wužiwacz, hdž je cźlowjeſ wot žadoſcže picža a hračža abo wot nēkaſkeje druheje žadoſcže taſ ſapſchijaty, ſo je jemu wſcho jene, hacž žona a dželcz niſu czerpja a do hubjenſtwa pſchiindu abo niž jeno, ſo mōže wōn ſwoju žadoſcz ſpokojecz, to paſ njerēka, žiwjenje wužiwacz, ale jeno druhim a ſam ſebi ſa helu cžinicž. W prijedawſchich lētach hrajeſche teſ bohaty knjeſ, kiž bē hižom wſchitke ſwoje pjenjeſy pſchēhrał, ſ zuſymy pjenjeſami dale, hacž runjež jehō jenicžke dželczō na ſmjercž khoru w hoſczenzu zuſeho mēſta ležeſche. Duž pſchitupi ſ njemu ſluzōbnik ſ tamneho hoſczenza a pſchicſhepta jemu: waſche dželczō mrēje. Ja hnydom pſchiindu, wotmolwi nan a hrajeſche dale. Potom pſchiindže drugi ſluzōbnik a praji jehō mandželſkej, kotraž tam teſ hrajeſche: waſche dželczō mrēje! Ja hnydom pſchiindu, wotmolwi wona a hrajeſche dale. Dželczō paſ wōhe mjeſ tym wuſny a zuſy knjeſ ſo ſtarafche hiſchcže, ſo by to dželczō kſcheſczjanszy khowane było, pſchetož ſtarſchej bēſchtaj wſcho pſchēhrałoj, a da teſ hiſchcže kſchiz ſtajič na row ſ tym napiſmom: Mōj nan a moja macž wopuſchczitaj mje, ale tōn knjeſ ſo po mni horje bjerje. Duž drje wjetſchi wužitk mamy ſa naſchu duſchu, kłodžicž do kēže žalōſczenja hacž do kēže ſwētnego ſradowanja a ſwjeſelenja. Hamjeſ.

Bože dželcz w ſrudobje.

(Gottes liebste Kinder etc.)

Glōſ: Jeſu, moja kraſnoſcz —

Bože lube dželcz
Kłodža, zuſe w ſwēcži,
Poſne ſrudoby;
A taſ bjeſ ſtarofcže
Džeja do wſchej' ſlōſcže
Njemdre hromady!
Lud ach mrje, ſwēt puſty je;
Knježe, džiſw je miłofcz twoja!
Budž teſ pomoz moja.

So bych mēr mohł doſtacz,
Dyrbiſch bicž a khoſtacz
Moju wutrobu;
Lōſchty potajene,
ſſnycže njewidžene
Kħrobloſcz ſebjeru;
Madžija mi pada wſcho,
Mi ſo w mojich hrēchach ſtyſchcže,
ſſmil ſo na mni, Kħryſchcže!

hdžeha budu cžekacz,
hdž b'dže junu rēfacz:
ſtup pſched Boži ſtol!
ſkomdžował ſym hnadu,
Huſto pſchichol ſ padu,
Duž mam wulki dolh.
Knježe, hlaj, mje njewoſtaj
ſſwojim njepſcheczelaſ ſ ſmēchu
A mje wumož ſ hrēchu.

ſlōſcže wobēndžene,
Kſchidny nacžinjene
Nochzyl pſchizpicž mi.
Piſcheſ twōj kſchiz ja jeno
A pſcheſ twoje mjeno
Pſchiindu ſ mērewi.
Pomhaj wſchaſ mi, Knježe, taſ,
So ja twoju kraſnoſcz Božu
Junu kħwalicž mōžu.

Haj, ty radoſcz moja,
Wuczijcz ruſa twoja,
ſchtož cže njeczjeſcži.
Mōž ty dyrbiſch dawacz,
Hewał, ſo mohł ſtawacz,
ſſwēt mje njepuſchcži.
Njech, kaž ty, ſym ſmyſleny,
Dha chzu kħerluſch ſwjeſelenja
ſpēwacz do ſkōnczenja.

San Kilian,

we ſwojim czaſu farał w Kotezach,
† 1886 jaſo duchowny ſerbiſkeje kolonije w Texaſu.

Dwojaka wēra.

ſendželſki duchowny bu nēhdy ſ žonje powołany, kotraž bē we wulkej ſtyſtnoſcži. Hdž bēſche na jejne ſdychowanie kħwilu poſlučhał, wōn woprawdžitu pſchicžinu jejneje wulkeje ſrudoby ſpōſna. „Luba žona“, wōn ſ nej praji, „ja widžu, mōj mamoj

wšhelafu wěru. Wašcha ƚo na to ƚowo „czinicz“ ƚožuje, ja paƚ ƚo ƚowa „czinjene“ dzeržu. S teho tež srudoba wašcheje wutrobny wukhadža. Wny ƚo pšhezo jeno prašhecze: Schto dyrbyu czinicz, ƚo bych ƚwoju winu saplaczila a ƚwoje hrěchi wotbyła, ƚo bych ƚebi hnadneho Boha a wěstocž sbóžnosće dobyła. Za paƚ ƚo wšchědnje wjebeļu, ƚo je wšchitko hižom czinjene a ƚo stej moja wina a hrěch wotewšatej — i ƚwju mojeho Sbožnika, na hórzy Golgata pšhelatej, ƚo je mi sbóžnosć dobyta a ƚo mam jenož sa- pšchimnyč, šchtož je sa mnje czinjene. To mi wjebeļocž dawa pšchi nabběhomanju spytowarjom a móž, wšcho spytowanje pšhe- winyč. A chzeczje wy mēr a wěstocž sboža dozpicž, dyrbicze ƚłowcžko „czinicz“ pušchcžicž a to ƚowo „czinjene“ sapšchimnyč jało wěšty sałožł ƚwojeho sboža. Te ƚowa na tu žonu hłuboki sačžicžcž czinjachu. Tón Snjes jej spožcži, ƚo móžesche we wěrje to wulle ƚowo „czinjene, doƚonjane“ sapšchimnyč a ƚo i nim pšhe wšchě wichory snutstowneho njeměra pšchedobycž, hacž sbóžna wěstocž wodacža hrěchow a džeczatstwa Božeho i njebeļskim trošč- tom styšknim wutrobu napjelni a tón mēr do njeje sačžahny, kotryž ƚwět ani dacž ani wšacž njemóže.

Ršchiž mandželstwa.

Hdyž pšched wołtař dwaj ƚubjenaj
Ssej džetaj prajicž sbóžne „haj“ —
Sso i wšchšchich strownow jandžel bliži;
Tón se šchlewjerjom pšchifryty
Dar njebeļski ma we ruzy,
Kiž Bóh ƚam i njebja dele niži.

Hlej šchlewjer, tón dar krywazy,
Kač lubojuje wón šdebjeny
Se i róžemi a lilijemi!
A hdyž jón jandžel wotšběhnje,
Dha našche wócžko wuhladnje,
So w róžach šchiz wón njebe i semi.

Wój lubaj pola wołtarja,
Schto mēnitaj, ƚo snamjenja
Tón šchiz, tač pšchnje šwēnzowaný?
Ach ƚlyšchtaj, drohaj ƚubjenaj,
Kiž w lubocžci ƚo horitaj:
Tón šchiz je wamaj šhotowaný!

O wjedžtaj, ƚo šchiz mandželstwa
Wšchě waju hrěchi moricž ma;
Wón dušchu wamaj ƚwojecžicž směje.
Duž wšmitaj tón dar njebeļski;
Wšchač w radoščci a tyščmoščci
Mēr Boži wamaj i njeho šcžcže!

K. A. Fiedler.

Moje žiwjenje ƚy, Šhryščcže, Šmjercž je moje dobycže!

W małym městacžku blisko ruskeje mjesty běšche stary židowski lékač žiwý, dobry čžecžomny čłowjek, kotryž žaneje próžy nje- lutowajche, ƚwojich šhudnych šhorých wopytowacž, hacž runjež dyrbyjesche i wjetšcha darmo lékowacž. Teho dla běšche wšchudže jara lubowaný a wšchitzy wjele do njeho džeržachu. — Tutón lékač w pšhecželnym wobšhadže i mladym ewangeliškim duchownym tamneho městacžka stejjesche, a i nim ƚo roščřčowajche wo wšchela- lich wědomoštných praščenjach, tež wo šchescžijanskej wucžbje, wot kotrejež wón njebe njeđótknjeny wostač, ale tola hacž i wěrjenju

do Ššyna Božeho a Wumóžnika ƚwěta ƚo hiščcže njebe pšhe- czíšchcžak. —

Tu ƚo raš wjecžor žyle poščže wo durje duchowneho šlepasche: „Snjes doktor dha prašcžcž, ƚo byščcže jeho hnydom wopytali“, rečajche wotmolwjenje. Njemalo pšchewatany běšche tón duchowny, jač jeho stary pšhecžel, kiž widomnje čžerpjazy we łožu ležesche, wo to prašchjesche, ƚo chžyl jeho hiščcže tutu nóž šchcžicž, wón je i polneho pšchewědčjenja hotowy, šchescžijansku wěru pšchijecž. A nětko wón temu se špodžiwanjom poščuchazemu duchownemu ščedowazy podawč powjedajche:

Pšched někotrymi dnjemi pšchi šhoroložu stareje, brašchneje macžerki stejach, kotryž hižom wot něščto lét ƚem čžasto wopytaju. Za widžach, ƚo i nej ke tónzej šhwata a trochu struchly ja špytach ju na jeje ƚo bližazu šmjercž pšchihotowacž. Ale město teho ƚo ƚo wona, kač ƚebi myšlach, naščřža, dha ƚo jejne lube stare woblicžo w sbóžnej radoščci šwěcžesche a jejny rót běšche polny džakowanja a šhwalenja; šwjebeļena wona wysčasche: „Moje žiwjenje ƚy, Šhryščcže, šmjercž je moje dobycže!“

Potom wona moju ruku sapšchimnyšchi ƚo mi na hnuzaje wašchne ja wšchitku lubocž džakowajche, kotryž běch jej wopofašak a mje prašchjesche, ƚo bych jenicžke, šchtož ma wona wotšasacž, jejnu staru bibliju wot njeje i ƚebi wšak. Ma druhe ranje běšche mój přeni šhód do donu teje stareje a ja namach, kač běch wocžakak; wona běšche w nožy wumrjela. A šajka sbóžnosč, radošč a špokoj- nosč na tym wurudženym woblicžu wotpočžowajche! Šawěcže wěra, kotraž tač kač tudy, ščřžele a hrosu šmjercže pšchewinyč samóže, dyrbi ta prama byč. Šaju poščlednje roščřčowanje mi hiščcže do wucha šlinčesche a ja czinjach, kač běch tej žonje ƚubil a čžitach w tej mi wot njeje darjeneje bibliji. Schto ja tam namach, to i mojeje próštwy widžicže, ja čžuju, ƚo dołho wjazy živy byč nimam a chžyl rad jač šchescžijan domoj hičž.“

Temu duchownemu ƚo radži, hiščcže w tej šamej nožy něko- trych jač šwědkow wuprošcž, a pšched nimi tón stary žid ƚwoje šchescžijanske wušnacže wotpołož, na kotrež móžesche ƚo wušchcžicž. Kač běšche sačžuwak, tač ƚo dopjelni; jenož hiščcže malo dnjow a wón tež šmēdžišche i lēpšchemu žiwjenju šaščž, wodacže ƚwojich hrěchow a sbóžneho horještacža wěšty.

Tež dyrbyjesche ta pobožna macžerka tón ščed w Božej ruzy byč, tutu dušchu dobyč, kotraž kač wšchitzy, kotřž teho Snjesa nješnaj, ƚwoje žiwjenje dołho w bojoščci šmjercže je wotročžniza byč dyrbjala. Šejne sbóžne wumrjecže běšche jejnemu staremu dobroščelej špočatk noweho žiwjenja, ƚo móžesche tež wón ƚwojej wocži šandželicž i tym wjebeļym dobywarškim wušnacžom: „Moje žiwjenje ƚy, Šhryščcže, šmjercž je moje dobycže!“

M.

Gethsemane.

Wješe wšchěmi šwjatymi měštnami na semi je drje i čžezka žane, kiž by komu šwojecžišche bylo, hacž šahroda Gethsemane pšchi wolijowej horje. Tu reča: Wušuj ƚo ƚwoje čžrije, pšchetož tón kraj, na kotrymž stejšch, je šwjata semja. W Gethsemane to be, hdyž Šesuf tu nóž do ƚwojeho čžerpjenja na semi šlecžesche a ƚo i Bohom bēdžesche w čžžkim bēdženju, kotrehož hłubokocž my nihdy dorošymicž njemóžemy. A jač ƚo se šmjercžu bēdžesche, be jeho pót jač ƚwawne šrepli, te padachu dele na semju. Někotry je w šyššnej hodžinje nawušnył ja nim te tač jara čžezke ƚowa prajicž: Niž moja wola, ale tvoja wola ƚo štač!

Te wrota, kiž i Šerusalem a ranju wjed, rečaju „Šchcžěpa- nowe wrota“. Pšched nimi ƚo hiščcže džęža to měštno poča- juje, hdyž bu Šchcžěpan, tón přeni ƚwawny šwēdk, šamjenjo- waný. Wuščžesč se Šchcžěpanowymi wrotami i měšta, dha čže šamjenjojtý a jara nahly pučž ja někotre mjēšchiny dele do

Ridronoweho dola dowjedže. Wo tutym puczu džěšche Jesuŝ je ŝwojimi wučobnikami tu nóz do ŝwojeho ŝchizowanja, hdyž běšche prjedy ŝ nimi jutrowne jehnjo jědł a Wože wotkasanje wustajil. „Hdyž běchu ŝhwalobny ŝhěrlušch wuspěwali, wuńdžechu woni na wolijowu horu“. Wo wustim moŝcziŝtu pŝchetrocziŝch tu rěczku a ŝtejiŝch na to pŝchod wolijowej horu, kiž je runje tu jara nahla. R prawizy leži mała ŝahrodka, něhdže 100 łohczi dolha a ŝhěroka, kiž je ŝ tołŝtej lamjeńtnej murju wobhrodžena. To paŝ je „ŝahroda Gethsemane“. ŝastupišch ŝ durczkami do njeje, dha we woprawdže rjanej ŝahrodže ŝtejiŝch, kotruž jedyn mnich ŝ wulkej luboŝcju hlada. Rjane rjadki, na kotrychž rōže, reŝeda, lewoje a paŝionŝke kwětki roŝtu, je wón ŝaložil a wón rad łōždemu wopytarjej mały richelk ł dopomnjeczu da, roŝhněwa paŝ ŝo lohko, hdyž chže ŝebi ŝchto ŝam kwětkow naŝchczipacž. ŝŝydom praŝtarych wolijowzow ŝteji w ŝahrodže a łōždy je na 4 lohčeje tołŝty. ŝacž ŝu to hiŝchže te ŝame ŝchtomny, pod kotrymiž je ŝo Rhrystuŝ modlił? ŝara ŝtare ŝu a nětko dodžeržane. Wokoło nich ŝu murje ŝtaŝe, ŝo bychu ŝo te ŝchtomny na nje ŝepjerale a ŝo njerospacžike. Tež ŝu želeŝny plót wokoło nich ŝczahnyli, ŝo njebychu putnizy a wopytowarjo ŝchtomam hałōžki ŝwotlamowali a ŝebrałi. Tu potajkim je něhdy naŝch ŝbōžnik kleczał a ŝo modlił, tu je ŝchepotał a ŝtyŝniwy był. Tu je žyľeho ŝwěta hrěch na ŝwojej wutrobje njeŝł a ŝo bēdžil a proŝyl: Mōj Wōtče, je-li mōžno, njech tōn ŝhelich wote mnje prjecž dže! Tu ŝu jeho wučobnizy ŝpali, ŝudaŝch jeho pŝcheradžil a czi wojazy ŝu jeho tu jimali a jeho ŝwjatej ruzy wuwjaŝali.

ŝaj, ŝwjata ŝemja, kiž je teho widžala czerpicž, kotrehož budže žyly ŝwět junu widžecž pŝchińcž je ŝwjatymi jandželemi!

Rhumschtne byrgle.

Pŝchod dolhimi, dolhimi lětami bē něhdy jara wuŝtojnny mlody byrglowtwarz živy. Tōn běšche hižom wjele byrglow twarił, a poŝlednje bēchu pŝchezo ŝaŝo lěpŝche dnyli pŝchedŝhadžaze. Napoŝledk piŝchčejele natwari, te bēchu tał ŝhumschtne, ŝo ŝame wot ŝo hracž ŝapoczachy, hdyž ŝlubjenaj do žyrlwje ŝastupišchtaj, nad kotrymajž mējeŝche luby Wōh ŝwoje ŝpodobanje.

ŝako bēšche tele piŝchčejele ŝhotowił, wobhladowaŝche ŝo mješ dżowkami kraja, wuŝwoli ŝebi najpobožniŝchu a najpěkniŝchu a da ŝwōj kwaŝ wuhotowacž.

ŝako paŝ ŝ njewjeŝtu žyrlwinny proh pŝchēstupi a ŝnaczi a pŝchēcželjo w dolhim cžahu ŝlědowachu, łōždy wēnaŝchł w ruzy abo w kneŝlowej džěrzy, bē jeho wutroba poľna hordeje myŝle. Wōn ŝebi njemyŝleŝche ani na ŝwoju njewjeŝtu ani na Wōha, ale jeno na to, ŝo ŝo jemu ničto runacž njemōže, kał wuŝtojnny miŝchtr tola je, a kał budža jeho ludžo wobdžiwacž, hdyž byrgle ŝame wot ŝo hracž ŝapocznu.

Tał nětko ŝe ŝwojej rjanej njewjeŝtu do Wožeho domu ŝastupi — ale piŝchčejele wotŝachy něme. To ŝebi jich twarŝki miŝchtr jara ł wutrobje wŝa, pŝchetož wōn mējeŝche we ŝwojej hordej myŝli ŝa to, ŝo mōže jeno njewjeŝta wina byčž, a ŝo jemu ŝwěrna njeje. Žyly džēn žaneho ŝłowcžka ŝ nej njeporēcža, w nozy paŝ ŝradžu ŝwoje brēmjeŝchko ŝwjaja a ju wopuschczi.

Hdyž bē wjele ŝtow mil daloko pucžowal, ŝawoŝta ŝkōncžnje w zuŝym kraju, hdyž jeho ničto njefnajefŝche a ničto ŝo ŝa nim njepraŝchēŝche. Tam bē cziŝche živy a woŝamocženy na wŝchē džēbacž lēt. Potom jeho njewuprajny ŝtyŝł po domiŝnje ŝapŝchija a po wopuschcženej njewjeŝče. Pŝchezo ŝaŝo dyrbjeŝche ŝebi na to pomyŝlicž, kał pobožna a luboŝna je byla a kał njepěknje je ju wopuschcžil. Hdyž bē dolho doŝč wŝcho mōžne cžinił, ŝo by ŝwoje

žedjenje potkōcžil, wobŝamłny, ŝo wrōczičž a ju wo wodacže pro-ŝchčž. Džēn a nōz pucžowaŝche, ŝo jemu noŝy wotŝromiŝchtej, a cžim bōle ŝo ł domiŝnje bližefŝche, cžim mōžniŝche bē jeho žedjenje a cžim wjetŝchi jeho ŝtyŝł, hacž budže drje ŝaŝo tał luboŝcziwa a pŝchēcželna ł njemu, kaž w cžahu, hdyž bē hiŝchče jeho njewjeŝta. ŝkōncžnje naŝdala wēže ŝwojeho wōtžneho mēŝta we ŝlōnzu ŝo blyŝkotacž widžefŝche.

ŝako paŝ ŝ wrotami do mēŝta ŝastupi, ŝetka jeho pŝchewodžerŝki cžah. ŝa kaŝchčžom wulka ŝyla ludži džěšche, kotŝiž jara płaŝachu.

„Koho dha chžecže pohrjebacž, lubi ludžo, ŝo tał płaŝacže?“

„To je ta rjana mandželŝka tamneho miŝchtra, kotryž je nam naŝche piŝchčejele twarił; tōn je ju tał ŝkōŝtnje wopuschcžil. Wona je nam wŝchēm tał wjele dobroty a luboŝče wopokafała, ŝo chžemy ju ŝa to w žyrlwi pohrjebacž.“

ŝako to ŝaŝlyŝcha, njewotmolwi žaneho ŝłowcžka, ale džěšche cziŝche, ŝ poŝhilenej hlōwu pŝchi kaŝchčžu a pomhaŝche jōn njefčž. Ničto jeho njepōŝna. Dofelž paŝ jeho pŝchezo ŝtonacž a płaŝacž ŝlyŝchachu, njemoleŝche jeho žadny, pŝchetož woni ŝebi pomyŝlichy: To je tež wēŝče jedyn wot tych wjele ŝhudych, kotrymž je ŝemrjeta tał wjele dobroty cžinił.

Tał cžah ł žyrlwi dōndže, a jało noŝcherjo proh pŝchēstupichy, ŝapoczachy piŝchčejele ŝame wot ŝo hracž, tał kraŝnje, kaž hiŝchče ničto žane byrgle njeje klinečecž ŝlyŝchal. Woni kaŝchčž pŝchod wołtaŝ ŝtajichy, a twarz piŝchčzelow ŝo cziŝche ł pōdlaŝkemu ŝtolpej pŝchilehny a poŝluhaŝche na hłōhny, kiž pŝchezo mōžniŝcho pŝchibjerachu, tał mōžnje, ŝo žyrlwej we wŝchēch murjach ržefŝche. Wōcžžy ŝo jemu ŝandželiŝchtej, pŝchetož wōn bē wot dalokeho pucža ŝprōžny. Ale wutroba ŝo jemu wjeŝeleŝche, dofelž wjedžifŝche, ŝo je jemu Wōh wodał, a jało poŝledni byrglowny ŝynł wuŝklinečža, padže morwy ł ŝemi. Duž ludžo cžēlo ŝbēhnychu, a hdyž bēchu ŝo dohladali, ŝchto je, wotewriču kaŝchčž a połožichy jeho ł njewjeŝče. A hdyž kaŝchčž ŝaŝo ŝamłnychu, pocžachy piŝchčejele hiŝchče juntrōcž žyľe junjo klinečecž. Potom wocžichnychu a nejŝu ženje wjazy ŝame wot ŝo ŝaŝklinečžale.

K.

Wŝchelake ŝ bliŝka a ŝ daloka.

ŝ Draždžan. ŝaŝo ŝo nam ŝerbiŝke ŝemŝchenje bliži. Pŝchichodnu njedželu Vātare, to je 17. mērza, chžemy ŝo, da-li Wōh, pŝchipołdnju 1/212 hodž. w ŝchiznej žyrlwi ŝeńcž a to niž jenož ŝŝerbjo ŝ Draždžan, ale tež ŝ dalŝchēje wokołiny. Prēdowanje ŝmēje wodžer naŝchich ŝerbiŝch ŝemŝchenjow, ł ŝarał Domaŝchka ŝ Budeftez, ŝpowjednu wučžbu pał ł. duchownny ŝencž ŝ Kamjeńza. Lubi ŝŝerbjo, pŝchindžmy, hdyž ŝo durje ŝchizneje žyrlwje ŝa naŝ wotewrjeja, pŝchindžmy wŝchitzny, ŝ bliŝka a ŝ daloka! Wotŝtroimny wŝchē ŝadžewki! Pŝchewimny je ŝ krutej wolu! ŝeńdžmy ŝo niž jeno ŝnaczi ŝtari, ŝwěrne wopytowarjo a pŝchēcželjo Wožeho ŝłowa, ale tež naŝch mlody lud! Wopyt na naŝchich ŝemŝchach njefmē wotebēracž, ale dyrbi pŝchibēracž. Nuŝujmy ŝdalenyh! ŝahoimny liwŝich! Pŝcheproŝchujmy wŝchitŝich! Pŝtajmy ŝamotnyh a pŝchijnefmny jim powjeŝč wo Wožej ŝlužbje! Wrōcžmy blydžazyh, kiž wērje ŝo wotrjekuja a macžernej rēcže ŝo hańbuj.

Pōŝtnny cžah ŝwjecžimny nětk. Njedželu ŝo ŝa naŝ blido Wožeho wotkasanja kryje. Hdyž hiŝchče domach bēchmy, džēchmy ŝtajnje w pōŝtnym cžahu ł ŝwjatej ŝpowjedži. Cžimny tu tež tał! Někotryžkuliz Rhrysta poŝlednju prōŝtwu: „To cžinčže ł mojemu wopomnjenju!“ ŝazpiwa. Tyh ŝpowjednyh je wŝchudže a tež mješ nami pŝchezo mjenje! O ŝŝerbjo, lubi ŝŝerbjo, ŝawoŝtaimny lud wēry a ŝwery a nałōžmy ŝebi drohe ŝrēdki Wožej hnadny!